

(המשך מעמוד 10)

הוותיק על הערכיסטים" שבס"כ, השולטים מאחורי הקלעים בגורל הערבים בישראל מאז קום המדינה. אלה שיכנעו את איש המוסד הוותיק, יצחק שמיר, בתוקף תפקידו כממלא מקום שר הביטחון, בהיעדרו של משה ארנס מן הארץ, פתח שמיר בהליכים לאיסור הרשימה.

היה זה מהלך מטופש מאין כמוהו, כפי שהתגלה במהרה. ישראל של 1984 אינה עוד ישראל של 1965, כאשר נאסרה קבוצת אל-ארד. הרבה דברים השתנו מאז. פעולה בגלוי עם כוחות יהודיים. היא שיקפה את מצב הרוח הפלסטיני הלאומי של אז. ומצד שני עדיין לא היו האורחים הערביים מוכנים למרוד במצבם כאזרחים מדרגה ב' לכל דבר. כל זה השתנה. אין עוד ערבי סביר אחד במרחב כולו הכורס בקיום ישראל, ובצורך לעשות שלום עימה. גם ראשי אש"ף מכריזים על כך השכם והערב, מעל כל הבימות. אחרי שיאסר ערפאת עצמו נפגש באופן הפגנתי עם אישים ישראליים, המגדירים עצמם כציונים, הפך חוסר שיתוף הפעולה בין היהודים והערבים למגוון. הערבי לכפור בפיתרון המקובל גם על ראשי אש"ף: הכרה בישראל בגבולות ה-4

כברית המועצות או המישטרה הפוליטית באל-סלוודור הרהימה את ירדני ישראל, וסיפקה תחמושת לאוייביה. כארץ עצמה נוצרה חזית אחידה, כמעט מקיר אל קיר, נגד איסור הרשימה. כלי ההתיקשות היו כמעט מאוחדים בגינוי המזימה. אנשי הימין הגדירו אותה כמעשה מטומטם, אנשי המרכז והשמאל ראו בה פגיעה מכרעת בדמוקרטיה הישראלית.

היה ברור כי הפרשה כולה הוציא אה את הרשימה מאלמוניותה, סיפקה לה פירוטמתי חנינם בכמויות אדירות ורחפה לשרותיה יהודים וערבים, שלא התכוונו לכך קודם לכן.

לכך נוסף שיקול מעשי, שאי אפשר היה להתעלם ממנו. כאשר קיבלו עוזרי השר ואנשי משרד המישפטים את התוכנית שחיבר אמנון זיכרונני, ושבו הפריך את הטענות שהיו כלולות במימך של יועץ השר, היה ברור לכל מישפטן כי אין כמעט סיכוי שבית המישפט העליון יקבל את עמדת השר. הנימוקים המישפטיים והממדי שיים נגד איסור הרשימה היו מוחצים.

רגל לעמוד עליה

דבר הברר לגמרי בפגישה שקיים השר עם ראשי הרשימה, בנוכחות אנשי משרד המישפטים (ראה מיסגרת). חילופי דברים, חל-קם שקטים וחלקם חריפים, היו חזרה כללית לקראת מה שאמור היה להתרחש בבית המישפט.

אין ספק כי בתום הפגישה אמרו שתי המישפטיניות החי ריפוט של מישפטי המישפטים, עורכות הדין קרם ובייניש, וכי מורה המרמחה לבג צימ, יאראק, כי אין לשר רגל לעמוד עליה בבית המישפט.

התוצאה ידועה. ארנס נהג כשכלל רב. הוא החליט שצריכים לרדת מן העץ. ומשהחליט, קבע שכראי לעשות זאת במהירות המרבית, כדי למנוע פירוטמתי חנינם נוספת לרשימה. שלוש שעות אחרי גמר הפגישה כבר הוריעה לישכת השר כי הוא יותר על כוונתו להכריז על הרשימה כעל התאחדות בלתי-מתרת, לפי תקנות החירום. הוא לא הסתפק בכך. כדי לפיים את שמיר ואת אנשי השב"כ, שהכניסו אותו לברז, ושעברו היתה ההחלטה שטירת לחי פומבית, הוסיפו דוברי השר לדייעה זו כמה הערות משמיות.

מכיוון שלשר יש חסינות, אי אפשר לתבוע אותו לדין על כך. אך ברור שאילו היתה שמך של הוכחה להשמעות (כוחות התרניים), הוא היה אוסר את הרשימה ועוצר את ראשיה. יש עדיין אפשרות שאנשי הימין יתבעו בוועדת הבחירות המרכזית שלא להניח לרשימה להתמודד בבחירות. אולם אחרי שהשר ויתר על כוונתו, תהיה דרישה זו חלושה יותר. מכיוון שעל החלטה בזאת עירעור בבית המישפט העליון, אין לה סיכוי להחזיק מעמד. יהיה מי שיטען כי תעלול כזה רק יכניס לרשימה פירוטמתי נוספת.

די, נגמרה החגיגה. עכשיו צריכים להתחיל לעבוד! הגיב בהומור אחד מפעיליה המרכזיים של הרשימה, כאשר התקבלה הידיעה על החלטת השר. אי אפשר לסמוך על היריב שיעשה בשבילנו את כל העבודה! סיכום הפרשה: הרשימה המתקרמת לשלום הפכה עובדה קיימת. החשש שמא לא תעבור את אחוה החסימה נעלם.

וקוריה פירוטמתי הראו רשימה אותנטית, גדולה, העומדת בשתי רגליה — האחת יהודית והאחת ערבית — על קרקע המציאות הפוליטית של המדינה. תחת להיראות כתופעה שולית, כפי שהיה נדמה תחילה, נראתה השכוע, בעיקבות הפעולה של שר הביטחון, ככוח ממשי, העומד למלא תפקיד חשוב בחיי המדינה אחרי הבחירות.

פלד וסאלים אחרי הפגישה לסמוך על היריב?

ביוני, והכרה במדינה פלסטינית שת קום בגדה וברצועה, תוך משאומתן ישיר ובמיסגרת שלום-אמת. כאשר חזר ארנס מארצות הברית, הוא מצא מצב שעורר, בלי ספק, את זעמו השקט. מאחורי גבו הכניסו אותו, ויעציו ואנשי השב"כ לברז. הם עלו על עץ גבוה, ועליו היה למצוא את הדרך לרדת ממנו. נוצר מצב בלתי-נסבל. בין השאר: מכל הארצות הגיעו קריאות אס-אראס של נציגויות ישראל, שהר ידעו כי כלי ההתיקשות העולמיים ריווחו בהרחבה על המזימה. העובדה שהמישטרה החשאית בישראל (השר ב"כ) מתערבת בחבירות כמו הקג"ב

אורי כורת (משמאל) חיפש תירוץ כדי לחסל את התוכנית של רם עברון (מימין) ונציגי המערך עזרו לו בהתלהבות

בשליש מישרה (בנוסף למישרתו כמנהל מרכז המוסיקה בירושלים) נאווה כהן היא עוברת קבועה של הטלוויזיה. היא החלה את הקאריירה שלה לפני 13 שנים כעוזרת-מפיקה בתוכניות בער-בית, אך הצעירה הכשרונית — רעייתו של השופט צבי כהן, העומד לשפוט במישפט עצורי המחחרת היהודית — הצליחה להעפיל לתפקיד של מפיקה, במהירות רבה.

היא הפיקה את התוכנית לחם חוק, את השעשועון צא מזה וברזומנית את תוכנית היוקרה דילמה בהנחייתו של ירון לונדון, ותוכנית ליום הזיכרון. מזה שנתיים היא מפיקה את זה הזמן. זה הזמן נחשבת תוכנית היוקרה של הטלוויזיה. זוהי תוכנית אקטוא-לית, שהצליחה כמעט תמיד להרביק את החדשות ולהציגן מזווית מעניינת ביותר. אולם לא כל הקרדיט על התוכנית מגיע למנחה רם עברון. היתה זו המפיקה נאווה כהן, שריכוזה סביבה צוות תחקירנים ומערכת שכללו את אריאלה הלקין, תמר גרוס, אוריאל נדעמי והמפיקה רליה גוטמן, שעבדה בתוכנית זו כתחקירנית. הצוות עשה ימים כלילות כדי למצוא נושאים מתאימים לתוכנית ששודרה בשידור חי.

מספרים על נאווה כהן כי היא חיה כל השבוע למען התוכנית, קראה עיתונים, האזינה לרדיו וחיפשה איך לא לעשות את הרבר המובן מאליו, אלא את המיוחד ויוצא הדופן, אך עם זאת, האקטואלי. נאווה כהן החזיקה יד על הרושף של האירועים ופיתחה תפישה שאמרה: להישאר צמודים לאירועים, אך למצוא להם זווית אחרת. כך קרה שבתוכנית הופיעו אנשים לא ידועים עם סיפורים אישיים, כמו

טלוויזיה הישראלית מקרינה כתבות-תחקיר רבות. חלקן מוצל-חות, חלקן לא. אך אין ספק שכתבת-התחקיר, בהא-הידיעה היא זו, שלא נעשתה עדיין, על מה שנתרחש בתוך בניין הטלוויזיה עצמו. הפרק הנוכחי הוא התוכנית היוקרה תית זה הזמן ששודרה בפעם האחרונה לפני שבועיים. במרכז הסערה: הראיון עם אם גרושה ובנה, בהמשך התנצלות הטל-וויזיה ומסירת גירסת האב, ולבסוף הרחת מגיש ומפיקת התוכנית. את השידור בין אורנה נגר ובין תוכנית הטלוויזיה זה הזמן עשתה נעמת. באותה תקופה התנהל סימ-פוזיון בנושא הרחבת סמכויות בתי-הדין הרבניים. מחלקת יחסי-הציבור של נעמת התקשרה למפיקת זה הזמן, נאווה כהן, והציעה לה לראיין בתוכנית אשה שהיתה מוכנה לדבר. התחקירנית, אריאלה הלקין, נשלחה להיפגש עם נגר. הסתבר לה כי בעייתה של נגר אינה בעיה של גירושין, כי אם בעיה של מאבק על חינוך הילדים. אריאלה חזרה מהפגישה נרגשת וסיפרה כי המרואיינת היא אשה אינטליגנטית המיטיבה להתבטא. נגר הציעה לצרף גם את בנה הקטין, אלעד, לראיון.

כמהלך הראיון גוללה אורנה את סיפורה. היא נישאה ליחיאל נגר, כאשר היה עוד חילוני. יום אחד החל הבעל עוסק בתורה, כשזו הופכת כל עולמו. הוא הפך דתי ויראשמיים. היא לא הלכה בדרכו והם התגרשו. הוא הצליח להשיג מבית-הדין הרבני צו, שיורה על חינוך דתי לילדים, על אף התנגדותה ועל אף התנגדות הילדים. עד כאן הכל היה בסדר. הבעיה החלה כאשר אורנה נגר האשימה את בעלה, כי הוא סוחר בסמים ועברייני. הבעיה החמירה, כאשר הילד אלעד נשאל על-ידי רם עברון מה הוא חושב על אביו. השיב הקטין: את כל הרברים הרעים שבעולם.

הזדמנות-זו להדחה שיחה פרטית עם עמיתיה מה טלוויזיה הודתה נאווה כהן, מפיקה מצטיינת ועתירת ניסיון, כי אין לה כל הסבר הגיוני כיצד לא העוררו כל חושיה וכיצד לא הבינה, כי יתכן שהיא

גרושה אורנה נגר אורח-חיים חילוני